

BABA CENAZESİNDE ANNE SESLERİ

Mustafa Çiftci

■ Selim'in babası kanserden öldü.

Allah bilir ya bu kanser en çok ana babaları vuracak. Zamanında verem zayıf kızları, oğlanları aldı götürdüydü. Kanser de emekli heriflerle teyzeleri vurdu, vuruyor.

Kanserli hastaya en çok lazım olan ölmeyi beklemeyi bilmektir. Bak, "hastalığa sabretmek" demiyoruz. "Ölmeyi beklemeyi bellemek" diyoruz. Çünkü kanser tedavi olunmaz bir derttir ve usul usul ölürsün. Bir gece uykunda ölüp gitmek ne nimetmiş en iyi kanser hastaları bilir. Geceler boyu ölümün yolunu gözler hastalar. Selim'in babası da bekledi fakat ölüm kendi vaktine pek sadıktır. Yırtınsan da tez gelmez ve de gecikmez asla.

Baba ölünce Selim'in Almanya'daki ablasına haber saldılar. "Muhakkak uçak bulup geleceğim ben gelmeden gömmeyin." dedi ama hastanenin morgunda yer kalmamıştı. Hemen defnetmek lazımdı. Selim'in annesi karşı çıktı. Başhekimle konuştular. Konuşma sırasında Selim sessizce dinledi hep annesi konuştu. Selim daha evvel hiç yaşamadığı bir yoğun his bulutunun içinde nefes alamaz gibi oluyordu. Başhekimden çıkınca annesi Selim'e kızdı. "Kedi yavrusu gibisin pı-sıp kalıyorsun iki kelam da sen et. Almanya'dan ablam gelecek desene oğlum." dedi. Selim annesine de bir şey diyemedi. Araya adam soktular. "Almanya'dan kızım gelmeden defnettirmem." diyordu annesi. En fazla bir gün daha bekleme izni aldılar.

Sonra Selim'in annesi aile mezarlığına defnedilsin istedi. Hemen belediyeye koştular. Selim burada bari konuşayım. Sert durayım istedi. Ama belediye personeli her tip vatandaşa karşı açılı olduğundan Selim'in kırık dökük, üç beş cümlesini dinlemediler bile. Mezar yeri kalmamıştı. Yani gömülecekti bir yere ama aile mezarlığı almak denize sıfır villa almak kadar zordu. Selim'in annesi burada da ağladı. Yalnız

ağlarken Selim'i yumrukluyordu. "Sen alamadın sen babana bir yer bulamadın. Nasıl evin erkeğisin?" demeye getiriyordu. Selim ve Almanya'daki ablası iki kardeştiler. Selim anladı ki erkek evlat biraz da omuzunu yumruklamak için vardır.

Mezar yerini belediye belirledi. Ablası maalesef yetişemedi. Defnedilirken annesi bir kere daha Selim'e kızdı. "Şu mezarın yerine bak herifi yerin dibine gömdürdüğün yetmiyor bir de mezarlığın dibine getirdin koydun! Aferin oğlum!"

Özel değil genel bir yere gömülen babaya Fatihalar okundu. Her iş tamam olacaktı ki annesi taziyeye gelenlere kıymalı pide istedi. Selim markette çalışan bir gençtir. Bir gün ölüm izni vardı. O gün dışında hep rica minnet izinler almıştı. Kıymalı pide için de ezile büzüle izin aldı. Annesinin istediği gibi olsun diye çok çırpındı ama yüz kıymalı sipariş ederseniz muhakkak bir yerinde arıza oluyor. Selim fırıncıya yalvardı. "Ne olur iyi pişsin. Anam çok kızar." dedi. Fırıncı, "Bunlar cenaze kıymalı oğlum kimse kusura bakmaz." dedi ve Selim'in kıymalıları da pişmemişti Annesi epeyce kızdı. Pişmemiş kıymalıları dağıtılırken ablası yetişti. Feryat figan ağladı ve Selim'e kızdı. "...neden beni beklemediniz? Sen nasıl kardeşsin? Gölgeni gezdiriyorsun erkeğim diye ama boş adamsın Seliim!" dedi.

Selim anladı ki kendisine baba ölümüne üzülmek değil anasına, bacısına sabretmek düşmüştür. Öyle de yaptı garip.

Selim mevlit işini de ayarladı. Bu sefer becereyim diye dualar etti. İçinde onu esir alan bulut hâlâ kabarıp duruyordu. Belki ağlasam biraz açılırim diye düşündü ama ağlayacak تنها bir yer bulamadı.

Mevlit öğlen namazından önce okunmaya başladı. Selim hocaya tembihlemişti. "Ben iş yerinden ancak iki saat izin alabildim. Şekerleri fişek yapıp getireceğim. Bizim markette hazır fişeklenmiş şeker var hocam. Gecikirsem endişe etme ecik uzat okuyacağını aman ha!"

Çalıştığı markette Selim patronuna babasının mevlidi için geliş fiyatından şeker almak istediğini söylemişti. Patron, "...sıkma canını koçum." demişti.

İzin saati yaklaşınca Selim hazır fişeklenmiş şekerleri almak istedi. Fişeklemek ne demek dersiniz. Evvelden mevlit şekerlerini eski gazeteden yapılan huni çeklinde kağıtlara sararlar bunun adı "fişek" olur. Markette mevlit şekeri büyük kaplarda durur. Müşteri kaç tane istiyorsa o kadar fişeklenirdi. Selim yüz fişek almak istedi ama yüz fişek çok olurdu. Ne de olsa mahalle camisinde cenaze mevlidi kaç kişi gelecekti ki? Dügün mevlidi olsaydı neyse...

Fişekli şekerleri alırken. Patron gördü. "Yok olmaz bi dakika koçum onlar müşteri için. Sen büyük poşetle şekerleri götür. Gazeteciden eski gazete al. Caminin bir köşesinde fişekleyip hazırla. Hazır fişeklenmiş şekeri veremeyiz sana." dedi. Selim burnundan derin bir nefes aldı "huf" deyip boşalttı.

Gazeteciden eski gazeteleri aldı. Bu arada saate bakmayı unuttu. Ama namaza on beş dakika vardı. Hızlandı ve terledi. Baktı ki hızlansa bile yetişemeyecek koşmaya başladı. Koşarken poşet yırtılmasın mı? Bir kısım şeker yere saçıldı. Ama onları toplamaya vakit yoktu. “Hem camiye yere düşmüş şekerle varılmaz.” dedi. Koşmaya devam etti. Poşetin delik yerini avcunun içinde sıkıldıkça ha bire terledi. Sonunda camiye vardı. Mevlit bitmeye yakındı. Hoca kaş göz etti. “Haydi...” der gibi. Selim bir kenara oturdu. Şeker fişeklemeye başladı. Ama acele edince işler karışıyordu. Sair zamanda on fişek yaptığı vakitte üç fişek ancak yaptı. Bu arada şekeri gören mahallenin çocukları bir bir toplandılar. Şekerin fişeklenmesini seyrederken içlerinden biri, “...biz de fişekliye mi abi la?” dedi. Normal zamanda olsa Selim “abi la” denmesine kızardı. “Bir adam hem ‘abi’ hem ‘la’ olamaz” derdi. Ama dar zamandaydı çocuğun yardım teklini kabul etti. Çocuklar poşetin başına biriktiriler. Sözde şeker fişeklecekler ama her biri erkek serçe kadar olan kara elleriyle şekeri avuçladıkça şeker terlemiş avuçlarına yapışıyordu. Parmaklarını yalıyorlar elleri iyice ıslanıyor, şeker iyice yapışıyordu. Yapış yapış şekeri fişeğe koyuyorlar. Ama fişek yapmak da ustalık ister. Fişegin altı boşluyor, şekerler yere saçılıyordu. Selim dayanamadı çocukları kovdu. O zaman yeni namaza gelen bir hacı amca “...çocukları kovma yeğenim camiye alışışınlar.” dedi. Selim bıraksalar ağlayacak kadar zor soluyordu. O sırada hoca daha fazla uzatamadı ve mevlidi bitirdi. Ezan okumaya kalktı. Şekerler fişeklenmemişti. Selim oturduğu yerde kaldı. Az sonra cemaat namaza durdu. Şekerler ortalık yerde bekliyordu. Namaz kılındı. Bir kişi bile şeker alamadı. Selim hocaya durumu anlattı. Hoca teselli etti. “Canın sağ olsun Selim, mahallede dağıtırız şekerleri.” dedi. Çocukları çağırdılar. Çocuklar şekeri kapıştılar. Selim’in annesi çocukların telaşını görünce ablasıyla bir olup Selim’e “...tüh sana!” dediler. “Ya sabır...” dedi Selim.

Selim kös kös markete döndü. Çuvalların arkasına gitti. Ağladı. Epeyce ağladı.

Hiçbir şey Selim’in annesinin istediği gibi olmamıştı. Ama babası ölmüş adamdan fazla bir şey beklememek lazım. Baba ölünce sanki bir ağaç kökünden çatır çatır sökülüyor gibidir. O çatırtıda kimin umurunda olur cenaze, mevlit ve mezar yeri?